

— Вие нали бѣхте . . . госпожицата отъ „Централъ“ ? . . .

Тинка кимна :

— Да, госпожа . . . камериерката на „Централъ“ . . .

Другата я изучаваше съ погледъ, и продължи :

— Каква ви е чиста кожата . . . като на петнадесетъ годишно момиченце ! . . . — обърна се къмъ аптекаршата, и ядовито рече : — Има защо можетѣ да ви харесватъ . . .

Тинка бѣ станала и се изполиваше преди да излѣзе. Тя тръсна коси назадъ, изправена предъ дветѣ жени, като чудесна статуя на хубава и снажна жена, и сега тя се усмихна :

— Не е отъ годинитѣ, госпожа ! То си е отъ Господя ! — спрѣ се и предизвикателно се изкиска : — Пъкъ хубавото всѣки го харесва — какво ще му правишъ ? Можжѣ ли, жена ли, все му се ще по-хубавичко ! . . .

Плисна се още веднажъ, и гордо-гордо затрака съ налѣмитѣ къмъ вратата.

Ей тази сценка си спомня тя сега, и съвсемъ се развеселява. Затваря прозореца и слиза до кухнята да вземе вечерята си.